

Fremdeles bør han, naar Bevisførelsen dertil giver Anledning, henlede Rævnningernes Opmærksomhed paa saadanne Hensyn, som efter Erfaringens Vidnesbyrd maa komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Bevisernes Vægt; dog skal han i saa Fald tillige udtrykkelig betyde Rævnningerne, at de selvstændig og paa eget Ansvar maa afgjøre, om de Hensyn, som han har paapeget, kunne faa Betydning i de foreliggende Tilfælde, og hvilken Vægt til den Sigtedes Skade eller Fordel der saaledes maa tillægges de paagjældende Beviser.

Formandens Foredrag maa ikke afbrydes.

§ 329.

Ved Spørgsmaalene til Rævnningerne skal det forelægges dem til Afgjørelse, om den Sigtede er skyldig i den eller de Forbrydelser, for hvilke Anklage paa lovlig Maade er reist.

Drømtligvis bør Spørgsmaalenes Gjenstand hverken udstrækkes videre eller yderligere begrænses, end det følger af den Maade, hvorpaa Forbrydelsen er betegnet i Anklagen, saavel i retlig som i faktisk Henseende. Herfra finder Undtagelse Sted:

1) naar de Betingelser ere tilstede, som hjemle en fra Anklagen afvigende Domfældelse;

2) naar det ifølge den stedfundne Bevisførelse findes nødvendigt at optage flere Kjendsgjerninger til Betegnelsen af den Handling, som lægges den Sigtede til Last, end det er i Anklagen.

§ 330.

Som Følge af Reglen i § 329 hører det under Rævnningernes Afgjørelse, om saadanne almindelige eller særlige Grunde, som udelukke Straf, ere tilstede, samt om saadanne i Straffeloven bestemt betegnede Omstændigheder ere forhaanden, der hjemle Nedsættelse af Strafferammen, saa og om lignende Omstændigheder, der hjemle Strafforhøielse, foreligge, forudsat at disse ere indbefattede under Anklagen.

Undtagne fra Rævnningernes Afgjørelse ere Spørgsmaal om

a) Straffskyldens Forældelse,

b) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,

c) Forbrydelsens Gjentagelse.

Forfaavidt det imidlertid ved Anvendelsen af Reglerne om Straffskyldens Forældelse og Forbrydelsens Gjentagelse kommer an paa det Tidspunkt, da den paaklagte Handling blev begaaet, afgjøres dette Spørgsmaal af Rævnningerne efter den almindelige Regel.

Om Anklageren er paataleberettiget, er ikke Gjenstand for Rævnningernes Afgjørelse.

§ 331.

Det tilkommer ikke Rævnningerne at afgjøre Noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udmaalning indenfor Lovens Strafferamme, og som Følge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven paa Grund af skærpende eller formildende Omstændigheder, men uden nærmere Betegnelse af disse eller blot med Angivelse af veiledende Exempler, har udvidet Grænserne for Straffens Valg, at afgjøre, om saadanne Omstændigheder foreligge.

§ 332.

Hovedspørgsmaalet til Rævnningerne gaar ud paa, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, som lægges ham til Last. Dette Spørgsmaal maa ikke deles i flere, undtagen forfaavidt en Deling er hjemlet ved §§ 334 og 335. Lyder Rævnningernes Svar paa Hovedspørgsmaalet bekræftende, er derved tillige afgjort, at ingen Omstændighed, som udelukker Straf, er tilstede, medmindre Fastsættelsen heraf ifølge § 330 er forbeholdt Retten.